

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyně Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **V. T. B.**, narozený „X“,
státní občan Vietnamské socialistické republiky,
místem pobytu „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2019, č. j. MV-75120-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2019, č. j. MV-75120-4/SO-

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2019, (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo formálně změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 4. 2019, OAM-1400-11/DP-2019 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla zamítnuta žádost a žalobci nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území [podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“)]. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnila žalovaná tak, že se žádost zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání se neprodlužuje podle ustanovení § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a s odkazem na § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu účastníka řízení na území.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaná zásadním způsobem porušila své povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí odporuje požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 a v § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce byl zároveň přesvědčen, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, a správní orgány obou stupňů poté podle žalobce porušily ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy ustanovení § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.
3. Žalobce především namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, když správní orgány subsumovaly důvody neudělení víza pod podmínky pro udělení víza. Touto námitkou také naznačoval nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je přesvědčen, že žalovaná nesprávně aplikovala na danou věc § 56 zákona a odkazem na § 37 odst. 2 písm. a) zákona. Žalobce měl totiž za to, že pokud by měl zákonodárce v úmyslu odkázat prostřednictvím § 37 odst. 2 písm. a) na § 56 zákona, učinil by tak výslovným odkazem v ustanovení § 37 odst. 2 písm. a) zákona.
4. Nepochopitelné jsou dle žalobce i důvody, které vedly správní orgány k závěru, že závažnou překážkou ve smyslu § 57 odst. 1 písm. j) zákona je neplnění účelu, pro který byl žalobci dlouhodobý pobyt povolen. K tomu žalobce zdůraznil, že za jinou překážku pobytu na území nelze považovat neplnění účelu pobytu, neboť se jedná o samostatný důvod pro nevyhovění žádosti.
5. Jestliže žalovaná dospěla k závěru, že žalobce byl nelegálně zaměstnán ve společnosti KONSTRUKTPOL s.r.o., a i v této skutečnosti shledává závažnou překážku pobytu žalobce na území, pak je tento závěr dle žalobce v rozporu s podklady shromážděnými správním orgánem prvního stupně. Žalobce je živnostník, nebyl u této společnosti zaměstnán, a měl uzavřeny potřebné smlouvy, z nichž je zřejmé, že je jeho podnikání legální. Touto činností naplnil veškeré definiční znaky podnikání. Závěr o výkonu závislé nelegální práce není postaven na náležitě zjištěném stavu věci a je v rozporu s obsahem spisového materiálu.
6. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ohledně jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přiměřenosti. Domnívá se, že správní orgán prvního stupně i žalovaná byly povinny zkoumat velmi pečlivě otázku přiměřenosti a možných dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, namísto toho vycházely čistě z přítomnosti rodinných příslušníků na území domovského státu, aniž náležitě zkoumaly, zda v případě neprodloužení povolení k pobytu nemůže být zasaženo do rodinného života žalobce např. tím, že nebude dále schopen podporovat svou rodinu. Správní orgány pak zcela ignorovaly vazby žalobce, které má za dobu trvání jeho pobytu na území České republiky navázané a nevypořádaly se se všemi faktory tak, jak jim ukládá ust. § 174a zákona. Správní orgány nevěšly v kontakt s žalobcem, i když s ohledem na skutečnost, že bylo vydání rozhodnutí téměř po pěti letech od podání žádosti, bylo na místě nově zjistit podstatné okolnosti.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. Jestliže žalobce namítal nesprávnou aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 zákona, pak zdůraznila, že právě ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona jmenovitě odkazuje (mimo jiné) na ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona. Proto také lze důvod pro zamítnutí žádosti v něm uvedený užít pro zamítnutí žádosti žalobce. Žalovaná proto nesouhlasí s tvrzením žalobce o dvou odlišných důvodech pro zamítnutí žádosti (důvod pro nevydání a důvod pro zrušení). Pokud žalobce v obecné rovině nesouhlasil se zjištěním, že byl nelegálně zaměstnán u společnosti KONSTRUKTPOL s.r.o., s odůvodněním, že toliko prováděl subdodavatelské práce na základě živnostenského oprávnění, žalovaná zdůraznila, že žalobce konkrétně neuvedl, v čem spatřuje nesprávnost či rozpor spisového materiálu s napadeným rozhodnutím. Žalovaná v napadeném rozhodnutí výkon práce žalobce u společnosti KONSTRUKTPOL s.r.o. náležitě posoudila a zhodnotila. Žalovaná rovněž nesouhlasí s námitkou žalobce o nedostatečném vypořádání se s přiměřeností napadeného rozhodnutí. Žalovaná totiž při svém rozhodnutí vycházela z přítomnosti rodinných příslušníků žalobce na území Vietnamské socialistické republiky. Oproti tomuto žalobce konkrétně neuvedl skutečnosti ohledně nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Ačkoli je žalobce povinen poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí, učinil tak až v žalobě, a to pouze obecným a ničím nepodloženým konstatováním. Žalovaná zdůraznila, že přiměřeností se ve svém rozhodnutí zabýval správní orgán prvního stupně, a protože žalobce v rámci odvolacího řízení nerozporoval správnost či jinou vadu tohoto posouzení, žalovaná v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumala správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, z něhož vyplývá, že správní orgán nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 kritérií uvedených v § 174a zákona a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobci bylo od roku 2009 opakovaně vydáváno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (naposledy pro období od 14. 4. 2017 do 13. 4. 2019) za účelem podnikání. Dne 21. 1. 2019 podal žalobce u správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Z žádosti mj. vyplývá, že jeho manželka a dvě zletilé děti žijí ve Vietnamu. Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj k žádosti správního orgánu prvního stupně předložil Protokol o kontrole ze dne 3. 1. 2018 o provedené kontrole u společnosti KONSTRUKTPOL s.r.o. Jejím předmětem bylo dodržování zákonů o zaměstnanosti a o inspekci práce a bylo při ní mj. zjištěno, že tato společnost umožnila žalobci výkon závislé práce tím, že v areálu kovovýroby Polní 114, Horšovský Týn, prováděl svařování kovových palet od 1. 8. 2017 do 29. 8. 2017 bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, a tím umožnila žalobci výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Společnost podala proti kontrolním zjištěním námitky; tyto byly Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj dne 26. 1. 2018 zamítnuty. Dne 27. 3. 2019 bylo zahájeno přestupkové řízení, které nebylo v době podání zprávy skončeno. Výzvou ze dne 1. 4. 2019 doručenou žalobci byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 11. 4. 2019 se žalobce s podklady osobně seznámil.
12. Správní orgán prvního stupně vydal dne 16. 4. 2019 rozhodnutí č. j. OAM-1400-11/DP-2019. Jím zamítl žádost žalobce a platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona neprodloužil, neboť byla zjištěna závažná překážka pobytu cizince na území. Při svém rozhodnutí vycházel správní orgán prvního stupně ze zjištění, že žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Konstatoval dále, že žalobce minimálně v době od 1. 8. 2017 do 29. 8. 2017 živnostenskou činnost neprovozoval, neboť nenaplňoval jeden z pojmových znaků podnikání – samostatnost, a že činnost žalobce, kterou vykonával ve společnosti KONSTRUKTPOL s.r.o., byla výkonem závislé práce, k níž potřeboval zaměstnaneckou kartu. Protože však zaměstnaneckou kartu neměl, činil tak bez potřebného povolení k zaměstnání a mimo pracovně právní vztah. Jednalo se tudíž o výkon práce nelegální ve smyslu § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb.
13. Správní orgán prvního stupně dospěl za aplikace judikatury, a to rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010-50, a rozsudku Nejvyššího správního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, k závěru, že prokázaný výkon nelegální práce tvoří závažnou překážku pro další pobyt žalobce na území České republiky.

14. Při řešení otázky (ne)přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce hodnotil správní orgán prvního stupně důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, účel tohoto pobytu, délku pobytu žalobce na území České republiky a jeho rodinné poměry. Vycházel ze zjištění, že se na území České republiky nenachází žádný rodinný příslušník žalobce, naopak v zemi původu má manželku a dvě zletilé děti. Za této situace, byť žalobce žije v České republice od roku 2008, nemohlo dojít ke zpřetrhání rodinných či socio-kulturních vazeb k zemi původu. Přestože bude mít rozhodnutí vliv na možnost jeho podnikání na území České republiky, správní orgán prvního stupně zdůraznil, že žalobce nevykonával žádnou specifickou činnost, která by byla závislá na přítomnosti žalobce. Žalobce je přitom v produktivním věku a tak může pracovat či podnikat v zemi původu, kde má rodinné zázemí. Správní orgán prvního stupně proto dospěl k závěru, že rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, není nepřiměřené dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
15. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které odůvodnil toliko tím, že by chtěl nadále zůstat v České republice a podnikat zde, neboť tento stát považuje za demokratický. K argumentaci správního orgánu prvního stupně uvedl že, cit.: „při vstupu do ČR jsem nikdy české zákony neporušoval. To je jediné, jsem nevědomě něco špatně udělal“.
16. Žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice změnila, avšak pouze potud, že jej explicitně doplnila o důvod, pro který bylo žalobci povolení k dlouhodobému pobytu uděleno (za účelem podnikání) a především odstranila odkaz na větu druhou ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona, když toto ustanovení druhou větou neobsahuje. Fakticky byla tedy změněna pouze část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jinak v ostatních částech zůstalo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedotčeno. Žalovaná v napadeném rozhodnutí poukázala na zjištění správního orgánu prvního stupně, že zjištěná činnost žalobce nevykazuje znaky podnikání, přičemž právě podnikatelská činnost byla účelem, pro který bylo žalobci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, a ztotožnila se se závěrem správního orgánu prvního stupně, že výkon nelegální práce žalobce pro společnost KONSTRUKTPOL s.r.o. představuje závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona. Zdůraznila, že žalobce toto zjištění nikterak nerozporoval.
17. Soud předně zdůrazňuje, že nesprávné právní posouzení věci a nesprávná aplikace zákonných ustanovení nepředstavuje, jak se snaží žalobce naznačit ve své žalobě, nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ale jeho nezákonnost. K této namítané nezákonnosti se soud vyjádří v dalších bodech tohoto odůvodnění. Žalobce shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným dále proto, že bylo shledáno neplnění účelu pobytu závažnou překážkou ve smyslu § 57 odst. 1 písm. j) zákona, ačkoli neplnění účelu pobytu a závažná překážka pobytu jsou dva zcela odlišné instituty, které nelze zaměňovat. V tomto ohledu lze s názorem žalobce souhlasit, nicméně napadené rozhodnutí vytýkanou nepřezkoumatelností netrpí. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí sice obšírněji vysvětloval, co je činností podnikatele a pojmové znaky podnikání, nicméně tak činil pouze za účelem odůvodnění svého závěru, že činnost, kterou provozoval žalobce u Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

společnosti KONSTRUKTPOL s. r. o., není činností podnikatelskou, ale jedná se o výkon práce závislé a pro absenci potřebného povolení o výkon práce nelegální ve smyslu § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb. V této a pouze v této skutečnosti, tedy ve výkonu nelegální práce, byla shledána závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky. Tato závažná překážka pak byla důvodem, pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nesouhlas žalobce s vlastním hodnocením žalované a s uvedeným závěrem přitom nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí.

18. Jestliže žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že se správní orgány dostatečně nezabývaly dopady svých rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, přičemž správní orgán prvního stupně při svém rozhodnutí vycházel čistě z přítomnosti rodinných příslušníků na území domovského státu, pak nelze přehlédnout, že žalobce tento závěr správního orgánu prvního stupně ve svém odvolání nikterak nerozporoval, neuváděl žádné konkrétní důvody, z nichž by bylo možno dovodit existenci takových okolností, ze kterých by vyplývala nepřiměřenost rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Na tomto místě je nutno zdůraznit zásadu obsaženou v ust. § 89 odst. 2 správního řádu, která sice zavazuje odvolací správní orgán k přezkumu souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu (tzv. zákonnost napadeného rozhodnutí), avšak správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Je tak na odvolateli, aby vymezil, s jakým okruhem otázek se má odvolací správní orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou, protože nikdo jiný jeho úlohu a pozici nemůže nahradit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39). Přestože si je soud vědom zásady, podle níž není cílem správního soudnictví nahrazovat řízení před správním orgánem, a účastník tak nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním, neboť v takovém případě by byla popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí, dlužno podotknout, že ani v předmětné žalobě žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit nepřiměřenost rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Pouze hypoteticky naznačil možnost případného zásahu např. tím, že nebude dále schopen podporovat svou rodinu. Pakliže správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí otázkou přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce dostatečně zabýval, uvedl, na základě jakých zjištění dospěl k závěru, že dopady jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nejsou nepřiměřené a žalobce ve svém odvolání tyto závěry nikterak nerozporoval a nesprávnost zjištění ohledně této otázky neučinil součástí své odvolací argumentace, pak žalovaná nepochybila, jestliže zjištění a závěry ohledně této otázky neučinila předmětem přezkumu. Proto byla i tato námitka žalobce shledána nedůvodnou.
19. Stejný osud sdílí i další námitka žalobce, v níž vyjadřuje své přesvědčení, že závěr žalované o výkonu závislé nelegální práce není postaven na náležitě zjištěném skutkovém stavu věci a je v rozporu s obsahem spisového materiálu. Je tomu právě naopak. Závěr správních orgánů o výkonu nelegální práce žalobce pro společnost KONSTRUKTPOL s.r.o. má totiž pevnou oporu v důkazech shromážděných správním orgánem prvního stupně, a to zejména v protokole o kontrole ze dne 3. 1. 2018 provedené Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj u společnosti KONSTRUKTPOL s.r.o.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zaměřené na dodržování zákonů o zaměstnanosti a o inspekci práce. Z tohoto protokolu jednoznačně plyne zjištění, že kontrolovaná společnost umožnila žalobci výkon závislé práce tím, že prováděl pro společnost svařování kovových palet bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, čímž umožnila žalobci výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. K tomuto závěru dospěl inspektorát přesto, že mu byly žalobcem v průběhu kontroly předloženy rámcové smlouvy o dílo, jimiž bez bližší konkretizace argumentuje žalobce i v předmětné žalobě. Závěry obsažené v protokole o kontrole byly podrobeny přezkumu vedoucím oddělení inspekce na základě podaných námitek společností KONTRUKTPOL s.r.o. a veškeré námitky společnosti, týkající se jejího nesouhlasu se závěry inspektorů o naplnění skutkové podstaty umožnění výkonu nelegální práce, byly zamítnuty. Opětovně je třeba předestřít, že ohledně tohoto zjištění neuvedl žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žádné námitky, nikterak jej nerozporoval, pouze uvedl, že se porušení dopustil nevědomě.

20. Správní orgány, zejména pak správní orgán prvního stupně na stranách 2 – 4 svého rozhodnutí, náležitě vysvětlily s odkazem na konkrétní ustanovení právních norem, z jakého důvodu nelze považovat činnost žalobce u společnosti KONTRUKTPOL s.r.o. za činnost podnikatele na základě živnostenského oprávnění (pro absenci dvou základních znaků podnikání – samostatnost výkonu činnosti a její výkon na vlastní odpovědnost), ale za závislou práci. Dále podrobně vyložil, důvody, pro které je třeba považovat provádění závislé práce žalobcem pro společnost KONTRUKTPOL s.r.o. za nelegální (bez zaměstnanecké karty a mimo pracovně právní vztah). Soud se s těmito závěry správních orgánů zcela ztotožňuje.
21. Zbývá tedy posoudit důvodnost poslední žalobní námitky žalobce o nesprávné aplikaci právních norem, a ve vztahu k této námitce i stěžejní otázku pro posouzení správnosti rozhodnutí žalované, a to zda zjištění o výkonu nelegální práce žalobce představuje jinou závažnou překážku jeho pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona či nikoli.
22. Poněkud nejasná je žalobcova argumentace, pokud namítá, že měl-li zákonodárce v úmyslu odkázat na posledně uvedené ustanovení zákona, pak by tak učinil výslovným odkazem v ust. § 37 odst. 2 zákona. Rozpaky nad touto argumentací jsou způsobeny tím, že ust. § 37 odst. 2 zákona skutečně na ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona výslovně odkazuje. Přestože tak učinila již žalovaná v napadeném rozhodnutí, je na místě znovu připomenout jednotlivá ustanovení zákona upravující postup správních orgánů při posuzování žádosti cizince o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu.
23. Zákon ve svém ust. § 44a odst. 1 a odst. 3 umožňuje dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit, a to na základě písemné žádosti s tím, že na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
24. Právě ust. § 35 odst. 3 zákona, na který odkazuje ust. § 44a odst. 3 zákona stanoví, že dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
25. Mezi důvody pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza zahrnuje ust. § 37 v odst. 2 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákona i ty důvody, které jsou uvedeny v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.

26. A konečně ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona stanoví, že ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
27. Jestliže žalovaná i správní orgán prvního stupně posoudily výkon nelegální práce žalobce jako jinou závažnou překážku jeho pobytu na území a aplikovaly postupně při posouzení žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu výše uvedená ustanovení, pak nelze jejich právnímu posouzení ničeho vytknout. Rozhodnutí žalované tedy není postiženo nezákonností v důsledku nesprávné aplikace právní normy.
28. Ohledně stěžejní otázky, zda výkon nelegální práce žalobce představuje jinou závažnou překážku jeho pobytu, se soud ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že i s ohledem na ostatní okolnosti případu byla skutková podstata zamýšlená v ust. § 56 odst. 1 písm. j) naplněna. Správní soudy obecně dovozují, že výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Prokázané porušování nebo obcházení zákona cizincem může být hodnoceno jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona. Jde o překážku, kterou zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje a která může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou, protože je zájmem státu, aby povolení k pobytu náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim právní řád ukládá, a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob nebo státu samotného (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017-47). I Nejvyšší správní soud se ve svých rozsudcích nelegální práci jako jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území České republiky opakovaně zabýval, konkrétně např. v rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 66/2019-41, v němž uvedl, že jinou závažnou překážkou podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona „*může být v obecné rovině i zjištěná činnost naplňující znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti ... při výkladu tohoto pojmu a jeho aplikaci je třeba vždy přihlížet ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činností, které by bylo lze označit za nelegální práci*“.
29. Žalobce v řízení před správními orgány obou stupňů ani v žalobě neuváděl, že vykonává svou živnostenskou činnost i jiným způsobem, než činností, v níž bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty nelegální práce. Dle jeho tvrzení si nelegálnost této činnosti ani neuvědomuje. Lze tudíž důvodně předpokládat, že tato činnost je jediným zdrojem jeho příjmů. Pro přesvědčení žalobce nelze přitom ani očekávat, že by svého protiprávního jednání zanechal nebo že by zjištěný výkon nelegální činnosti byl pouze ojedinělý. S přihlédnutím k těmto konkrétním skutkovým okolnostem má i soud za to, že výkon nelegální práce žalobce je takové intenzity, k níž lze přihlížet jako k jiné závažné překážce ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona.
30. Protože soud ze všech výše uvedených důvodů vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a tudíž neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, nezbylo, než žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala. Proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 20. října 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)